

A woman with her eyes closed, wearing a white lace dress, is seen from the chest up, looking out of a window with a grid of panes. The lighting is dramatic, with strong highlights and deep shadows.

WANHOPIG
PROBEERT JENNIFER
HET VERLEDEN
ACHTER ZICH TE LATEN...

EEN NIEUW BEGIN

ANGELIQUE HAAK

DE CRIME COMPAGNIE

ANGELIQUE HAAK

Een nieuw begin

DE CRIME COMPAGNIE

CRÈME DE LA CRIME

© 2017 Angelique Haak

Omslagontwerp: Cunera Joosten

Boekverzorging: Michiel Niesen, ZetProducties, Haarlem

Foto omslag: © Stephen Carroll, Trevillion

Auteursfoto: Vicky Keulen, PhotograVics

ISBN 978 94 6109 3080

NUR 330

Meer informatie over De Crime Compagnie op www.crimecompagnie.nl

'Every move you make, every vow you break
Every smile you fake, every claim you stake,
I'll be watching you'

– The Police –

‘Au, verdomme!’

Jennifer keek toe hoe de doos van de trap kletterde en verwenste in gedachten de scherpe tiwrap, waaraan ze haar hand had opengehaald. Ze zoog aan de wond om te voorkomen dat het bloed op haar kleding sijpelde, terwijl de doos een verdieping lager tot stilstand kwam. De enorme klap galmde door het hele trappenhuis. Ze liep de treden af en hoorde boven een deur opengaan.

‘Gaat het?’

Jennifer keek op en zag een blonde haardos boven de balustrade.

‘Heb je hulp nodig?’ vroeg de blonde haardos toen ze hem bleef aankijken, en voor ze kon antwoorden verdween hij. Even later stond een jongen met een zongebruind gezicht en een brede glimlach voor haar.

‘Danny,’ zei hij. Hij stak zijn hand naar haar uit.

Jennifer keek naar de jaap in haar hand. Het bloed vloeide nog en de aanblik ervan maakte haar misselijk.

‘O, je bloedt.’

‘Je meent het.’

Hij liet zich niet weerhouden door haar botte antwoord en trok een pak zakdoekjes uit zijn achterzak tevoorschijn. Voor ze het wist vouwde hij er een open en drukte hij het witte papiertje zachtjes op de wond. Geschrokken van zijn onverwachte aanraking trok ze haar hand terug.

‘Ik zag je afgelopen weekend ook al heen en weer sjouwen met dozen, ik neem aan dat jij mijn nieuwe buurvrouw wordt?’

Jennifer drukte de zakdoek op de wond en keek toe hoe een rode vlek zich over het witte papier verspreidde. Ze wendde haar blik af en hurkte neer bij de gevallen doos. ‘Shit.’

Het karton was behoorlijk beschadigd. Dat beloofde niet veel goeds voor de inhoud.

‘Nieuwe meubels?’ vroeg Danny.

Onwillig liet Jennifer toe dat hij de doos oppakte en ermee de trap op liep. Met ogenschijnlijk gemak sjuowde hij hem naar boven.

‘Volgens mij zijn de planken nog wel heel.’ Hij knielde neer en trok het gescheurde karton wat verder opzij.

‘Bedankt, ik kijk zo zelf wel even,’ deed Jennifer een poging hem af te wimpelen. Ze was absoluut niet van plan haar voordeur open te doen nu hij zo dicht bij haar stond.

‘Zal ik je anders even helpen hem in elkaar te zetten? Of heb je nog meer te sjuowen? Ik doe het graag voor je, hoor.’

Jennifer keek hem aan en antwoordde resoluut: ‘Nee, dank je. Het lukt wel.’

De buurman toonde zijn witte tanden in een brede glimlach. ‘Als ik je ergens mee kan helpen geef je maar een gil, eh ... wat was je naam ook al weer?’

‘Die heb ik je nog niet gezegd,’ zei Jennifer.

‘En dat ben je nog wel van plan?’ vroeg hij met een brutale twin-
keling in zijn ogen.

Deze jongen was duidelijk niet van plan snel op te geven. Jennifer perste er met moeite een vriendelijk glimlachje uit en bood haar linkerhand aan omdat in de rechter nog het bebloede zakdoekje gepropt zat.

‘Jennifer Brugman.’

Enthousiast stak hij opnieuw zijn hand uit en hij gaf haar een ferme handdruk.

‘Danny Fischer, welkom in het portiek. Onze achterbalkons grenzen aan elkaar, als je een keer zin hebt om wat te drinken dan...’

‘Ik moet nu echt verder, ik heb een hoop te doen. Ik spreek je een andere keer nog wel,’ kapte Jennifer de conversatie af.

‘Oké. Als je ook maar iets nodig hebt, ik ben de hele dag thuis,’ zei Danny en hij stak zijn sleutels in zijn voordeur, recht tegenover die van haar.

Nadat de energieke buurman naar binnen was gegaan en de deur had gesloten, haalde ze opgelucht adem en opende ze haar eigen voordeur. Het laatste waar ze nu behoefte aan had, was een bemoeizieke, te behulpzame buurman. Eenmaal binnen legde ze het pakket houtdelen op de grond en ze gluurde nog even naar buiten. Niemand te zien. Ze leunde met haar rug tegen de deur en liet zich vermoeid naar beneden zakken tot ze op de grond zat. Nog een week had ze de tijd om deze kamers tot haar thuis te maken, te verven en kasten in elkaar te zetten. Daarna zou de plicht van haar nieuwe baan roepen.

Haar kat met de naam Zmork, wat stond voor ‘zeer moeilijk opvoedbare rode kater’, kwam lui aangesjokt. Hij strekte zich voor haar uit en liet zich op zijn rug rollen.

‘Jij voelt je al helemaal thuis hè, makkertje?’

Ze kriebelde hem over zijn witte buik en het beest spinde luid terwijl hij haar door kleine spleetjes aankeek.

‘Sorry jongen, ik moet aan de slag!’ Ze hees zich omhoog en haalde het karton van het pakket houtdelen. Ze stopte toen ze op de gang een geluid hoorde en keek door het spionnetje van haar deur. Verschrikt deed ze een stap naar achteren en ze voelde haar hart in haar keel. Het zweet in haar handpalmen prikte gemeen in de wond aan haar hand. ‘Rustig blijven, Jen. Rustig blijven,’ sprak ze zichzelf toe. Ze zag hoe Zmork zijn oren spitste en met ogen als schoteltjes naar de voordeur keek.

Het was ruim twee maanden geleden dat ze bij de psychologe had aangegeven dat haar angstaanvallen definitief verleden tijd waren en dat ze er helemaal klaar voor was om weer aan het werk te gaan. Het tintelende gevoel dat nu van haar vingers naar haar armen trok en haar suizende oren deden echter anders vermoeden. Het beklemmende gevoel op haar borst kwam haar maar al te bekend voor.

Een figuur in het zwart die zich over haar heen boog en zijn gezicht dicht bij dat van haar bracht. Hij droeg een bivakmuts.

‘Shh,’ siste hij zacht en hij streek met zijn vinger over haar lippen. Het leer van zijn handschoen voelde koud en glad aan, als een glibberig beest dat over haar heen kroop.

In het halfdonker kon ze weinig onderscheiden, maar ze zag zijn ogen glinsteren. Hij genoot hiervan.

Haar hoofd begon te duizelen en ze strekte haar arm uit naar de muur voor houvast.

Sterk zijn, erbij blijven. Ze probeerde te denken aan de oefeningen die Mandy haar had bijgebracht. Ademhalen, diep ademhalen. Niet te snel, niet gaan hyperventileren.

‘Rustig Jen, hij kan je niets doen,’ fluisterde ze zichzelf toe. Ze legde beide handen op haar buik en ademde diep in.

Ze voelde hoe haar buik uitzette bij het inademen en zich weer introk bij het uitademen en ze probeerde zich te focussen op het ritme. In gedachten zag ze golven in de branding en ze koppelde deze aan haar ademhaling. De golven kwamen en gingen en kalmeerden haar stukje bij beetje. Pas nadat de duizeling in haar hoofd verdwenen was, opende ze haar ogen.

Ze keek neer op Zmork, die zich uitgebreid zat te wassen, totaal ontspannen.

Voorzichtig stapte ze naar de deur en keek ze door het spionnetje. Niets te zien, alleen de blauwe voordeur van haar overbuurman, verder niets.

Het belangrijkste was om niet bang te zijn voor de angstaanvalen, had Mandy haar tijdens bijna elke sessie op het hart gedrukt. Hoe minder angst voor de aanval zelf, hoe sneller de aanval zou afzwakken. Het feit dat de angst na twee jaar nog zo makkelijk de kop opstak door een ontmoeting met een nieuwe buurman, joeg haar de stuipen op het lijf.

‘Goedemorgen.’ Inspecteur Evert van Ginkel hing zijn jas over de grijze stoel in de vergaderruimte en ging zitten. ‘Fijn dat jullie allemaal wat eerder konden komen, al is het voor sommigen van jullie misschien nog iets te vroeg?’ De inspecteur richtte zijn blik op Jochem van Dijk, die naast hem stoïcijns de bodem uit zijn kopje koffie zat te roeren. ‘Zwaar weekend gehad?’

Een unaniem gegniffel was hoorbaar in de ruimte waar het team van zes politiemensen aanwezig was. Jochem stond erom bekend ’s ochtends moeilijk op gang te komen. Voor negenen was hij altijd slecht aanspreekbaar, wat op zich grappig was voor iemand die zich de rest van de dag als een enorme ADHD’er gedroeg. Zijn collega’s vergeleken hem vaak met de cabaretier, en tevens zijn naamgenoot, Jochem Myer, maar op dit moment was er van die gelijkenis niets te bespeuren.

‘Goed, ter zake,’ sprak de inspecteur. ‘Omdat ook rechercheurs baby’s op de wereld zetten, ben ik, zoals jullie weten, al een tijdje bezig met het regelen van gepaste vervanging voor Jolanda.’

Jolanda Klimroos glimlachte en wreef met haar handen over haar dikke buik. ‘Sorry inspecteur, we zijn ook net echte mensen.’

‘Jij denkt dat daar een echt mens uit komt? Als hij op zijn pa lijkt, dan zal het je nog verbazen,’ grapte haar partner Martin van Vliet.

‘Ach, hou toch je kop, lelijkerd,’ kaatste Jolanda terug.

‘Je mag blij zijn dat ik hier nog zit, na alles wat ik de afgelopen maanden heb moeten doorstaan met die op hol geslagen hormonen van jou.’

Er klonk wat gegniffel hier en daar. Jolanda was de afgelopen maanden inderdaad niet de makkelijkste geweest. Af en toe kon ze vreselijk uit haar slof schieten en onredelijk worden om niets, om vervolgens een kwartier later weer binnen te komen alsof er niets voorgevallen was.

‘We houden nog steeds van je, hoor.’ Emilia Lopez, die aan de rechterzijde van Jolanda zat, sloeg joviaal een arm om haar heen. ‘En we zullen je enorm missen.’

‘Dat zal dan voornamelijk zijn om al die zakken drop en bonbons die je leeggegeten hebt en af en toe een beetje met ons deelde,’ merkte Jochem op.

‘Hé Jochem, je bent er weer,’ grijnsde Jolanda. ‘Ik dacht even dat je de toekomst zag op de bodem van je kopje.’

Jochem grinnikte. De mist begon blijkbaar al op te trekken.

‘Als ik het goed begrijp, chef, dan word ik binnenkort verlost van deze bonk hormonen?’ Martin ontving meteen een por in zijn zij van zijn zwangere collega.

‘Ik kan jullie inderdaad melden dat we een uitstekende, ervaren rechercheur gevonden hebben die per volgende week ons team komt versterken,’ sprak de inspecteur formeel, in de hoop de hilariteit weer enigszins te bedwingen. Hij sloeg het dossier dat voor zijn neus lag open. ‘Ze heet Jennifer Brugman en is tweeëndertig jaar. Ze komt oorspronkelijk uit deze regio maar heeft de afgelopen jaren in Groningen gewerkt als tactisch rechercheur.’

‘Groningen?’ vroeg Ramon Stekelenburg, een van de twee technisch rechercheurs uit het team. ‘Hoe kom je nu vanuit Rotterdam in Groningen terecht?’

Evert van Ginkel haalde zijn schouders op. Hij hoopte op niet te veel lastige vragen van zijn team. ‘Jaren geleden is ze naar het noorden verhuisd en ze wilde al een poosje deze kant weer op. De vervanging van Jolanda is voor haar een mooie kans in Rotterdam aan het werk te gaan.’

‘Ze weet dat het tijdelijk is?’ vroeg Jolanda meteen. ‘Ik kom wel terug, hoor. U weet dat ik gewoon weer aan de slag wil na mijn verlof?’

Van Ginkel glimlachte. ‘Ga jij nu eerst maar eens relaxen en Walter thuis gek maken in plaats van je collega’s. En na je verlof kijken we verder. We kunnen best wat uitbreiding gebruiken. Wie weet kan Jennifer tegen die tijd bij het team blijven.’

Jolanda schoof wat ongemakkelijk heen en weer. Ze leek niet gerustgesteld door het antwoord van haar chef.

‘Geef het nou gewoon toe,’ zei Kasper, die recht tegenover Jolanda zat. ‘Het gaat je niet om die klootzakken die we vastzetten, je ziet gewoon op tegen al die weken zonder ons.’

Jolanda gaf een kus op haar handpalm en blies die vervolgens in de richting van haar collega.

Van Ginkel sloeg zijn dossier dicht en richtte zich tot Martin. ‘Uiteraard zal Jennifer jouw partner worden tijdens Jolanda’s afwezigheid. Jullie zullen het meeste met elkaar samenwerken. Ik verwacht dat je haar in het team wegwijst maakt en zo snel mogelijk op de hoogte brengt van de lopende zaken.’

‘Uiteraard,’ knikte Martin.

De blik van Van Ginkel bleef even verontrust op hem hangen.

‘U kunt op me rekenen,’ voegde hij er nog aan toe.

‘Volgende week maandag begint ze. En zorg dat ze tevreden is, we hebben haar keihard nodig.’

De inspecteur stond op en gaf hiermee te kennen dat het korte overleg voorbij was. Een voor een druppelden de leden van het team de vergaderkamer uit.

Van Ginkel liet zich terugzakken op zijn stoel en zuchtte. Kon hij er echt op vertrouwen dat Martin zijn nieuwe collega naar eer en geweten zou inwerken?

Hij was een kei in zijn werk, dat stond buiten kijf. Alleen leek hij de laatste tijd niet lekker in zijn vel te zitten. Er zat hem iets dwars. En met iemand als Jennifer kon hij dat nu juist niet gebruiken.

Bedachtzaam sloeg Van Ginkel het personeelsdossier dat voor hem lag open. De foto’s stonden sinds hij ze gezien had op zijn netvlies gebrand. De uitgebreide gesprekken die hij in Groningen had gevoerd met Jennifer en haar voormalige inspecteur hadden

hem deels gerustgesteld, maar toch ontkwam hij niet aan zijn twijfels. Zeker, ze was gedreven en had absoluut haar sporen verdiend als onderzoeker. En ja, ze hadden keihard iemand nodig tijdens de afwezigheid van Jolanda.

Maar ze had ook heel wat bagage bij zich waarover hij richting zijn team met geen woord had gerept en dat viel hem zwaar. Openheid stond bij hem hoog in het vaandel.

Het was specifiek zo afgesproken, het was een harde eis van haar geweest die hij ook kon begrijpen. Ze wilde haar verleden achter zich laten en dat lukte niet als iedereen wist wat haar overkomen was.

Hij hoopte van harte dat het zou lukken. Voor haar, maar ook voor zichzelf en zijn team.

3

De bijna volle maan verlichtte de gitzwarte hemel. Met zijn verrekijker kon hij de vrouwelijke gestalte in het huis goed zien. Er hingen geen gordijnen en de kamer baadde in het licht, wat hem verbaasde. Na alles wat er gebeurd was, zou je denken dat ze voorzichtiger zou zijn. Angstiger.

Misschien was ze nog taaier dan hij dacht.

Dat idee wond hem op. Hoe meer tegenstand ze zou bieden, hoe beter. Deze keer was hij vastberaden om geen fouten meer te maken.

Hij sloot zijn ogen en reisde terug in zijn gedachten. Hij dacht aan haar donkerbruine lokken die roken naar verse bloemen en aanvoelden als satijn.

Hetzelfde verlangen als destijds brandde als een hevig vuurtje binnen in hem, maar hij wist dat het nog te vroeg was.

Geduld.

Als hij zijn goed voorbereide plannen wilde laten slagen, moest hij de rust bewaren. Zich niet laten leiden door dierlijke verlangens en emoties, maar nuchter en kil blijven.

Hij zoog de koude nachtlucht naar binnen, borg zijn verrekijker op en klom uit de boom waarin hij verscholen zat.